

Bericht van de Sirenen.

KUN JE NOG ZOOMEN, ZOOM DAN MEE!

Que Sera, Sera: 24 maart, onze derde galmavond van het jaar kon natuurlijk niet plaatsvinden op de normale fysieke manier, mooie liederen samen zingen in de kring en dan weer even swingen, vooral veel gein maken en daarna een lekker glas met het goede gesprek.

Corona had ons ook in de greep. "Verzin een list, Tom Poes", kraaide het in mij: Ik overlegde met J, zang- en limoncella-vriendin: zouden we misschien in mijn tuin op de cirkel van mijn parkeerplaats voor ons huis met anderhalve meter afstand? Wie weet? En ze plaatste de vraag in de groepsapp. Veto! Nee, dus, alles moet vanuit huis. En dan zie en hoor je die fantastische plaatjes en liedjes voorbij komen van mensen die allemaal synchroon zingen en musiceren en je weet uit ervaring dat dat eigenlijk niet kan via skype, facetime of whatsapp.

Maar wie weet brengt Zoom wel schot in de zaak. Ik ging aan de slag. Wierp mijn coronotenbalknieuws op de mail en nodigde de groep uit voor een zoom afspraak om 20.30 op onze gebruikelijke 3^e dinsdag van de maand. Positieve geluiden, maar hoe zou het gaan? De middag ervoor al een paar proefdraaien gemaakt en iedereen op afspraak via zoom uitgenodigd. De appjes met vragen en hulpkreten stroomden binnen. Ook foto's van liedjes-ladies met een heerlijk glas wijn in de hand, de grappen en grollen vlogen door het digitale ruim. Geduldig probeerde ik iedereen gerust te stellen en te wijzen op de gebruiksaanwijzingen. Een aantal haakte af, omdat het niet lukte of omdat het teveel was, de hele dag al achter het scherm gezeten, overprikkeld en moe, maar vooral ook aanmoedigend voor de rest die wel kon en wilde. Ondertussen maakte ik een eigen biografische tekst op *Que Sera, Sera*, een lied dat we altijd graag al walsend met elkaar lekker schallen. Het moet even blij worden, maar niet ontkenkend, bemoedigend maar niet diskwalificerend. Dus..... de tekst rolde zo uit mijn mouw en ik mailde de groep opnieuw zodat ze de tekst voor zich konden houden als het zingen ging beginnen.

En daar was het moment suprême: gewapend met drie apparaten op de standaard van mijn piano, drukte ik op mijn zoomaccount. Ik zag mezelf op het hele scherm. Onze grootste iPad, eentje van het jaar nul die het nog uitstekend doet, en wachtte met smart af of er iets zou gebeuren. En jawel, de een na de ander dropte binnen en ik verdween gelukkig steeds meer in het geheel. Ik zag uiteindelijk tien plaatjes van de mij zo vertrouwde en dierbare gezichten van m'n cluppie, al konden er maar negen tegelijk op mijn scherm.

"Hoe gaat het?" En "ik hoor je niet", "ik hoor je wel, maar zie je niet", "wat fijn dat je er bent", " ik zie maar vier van jullie", "ja, je moet even swipen, naar rechts", "nee naar links!". Hilariteit alom en de verhalen van ieder op haar eigen tijd werden vol aandacht uitgewisseld en beluisterd. Wat doen we in deze crisis en waarmee vullen we onze dagen en hoe verhouden we ons tot Corona? Het was natuurlijk geen echt gesprek, want door elkaar heen babbelen zoals we dat gewend zijn te doen, kan met Zoom absoluut niet, dan is er niets meer. Dus een uitdaging om elkaar uit te laten praten voordat we de volgende vraag kunnen stellen. Ik maakte met mijn iPhone een foto van het grote scherm, appte intussen iemand, die nog even een bericht stuurde, terug en keek alvast op de kleine dames-iPad voor de tekst van mijn lied.

Toen we teveel op de nare aspecten van corona gingen zitten en we ook nog eens een appje kregen van P, die opgeroepen is om in de IC van het UMCG te gaan werken en daarvan wat van slag was, riep L dat we nu maar eens moesten gaan zingen en daar stemden we allemaal mee in:

Ik vertolkte de tekst van het lied en iedereen zong het refrein: Een ware kakofonie bereikte mijn oren en ik kon bijna niet doorgaan van het lachen, dus een lied met veel pauzes, zodat ik steeds weer de andere stemmen kon horen en begeleiden. Daarna toch nog maar een ander lied en we hieven ons glas met elkaar op onze gezondheid en die van onze dierbaren. Er kwam een verzoek om het volgende week weer te doen, we gaan immers toch niet meer de hort op 's avonds. Dus de komende dinsdagen zitten we gebeiteld. En wie schetst mijn verbazing: de volgende ochtend werd er door een

dappere L een prachtige bos bloemen aan de deur gebracht. Neergelegd op de stoep, dat wel! Ze staan nog steeds te pronken. Dank je wel, lieve vrouwen....

En voor een ieder die nog even mee wil kwelen, hier het aangepaste corona lied:

QUE SERA, CORONA

TOEN IK NOG KLEIN WAS EN NAIEF
VROEG IK MIJN MOEDER, BESTAAT ER EEN GOD?
ZIJ GAF ME ANTWOORD EN LACHTE LIEF,
NEE SCHAT, MAAR WEL HET LOT

REFREIN

QUE SERA SERA
WHAT EVER WILL BE WILL BE
THE FUTURE'S NOT OURS TO SEE
QUE SERA SERA,
WHAT WILL BE WILL BE

EN TOEN IK JONG WAS EN VERLIEFD,
VROEG IK MIJN LIEFSTE, WAT IS ONS LOT?
HIJ PAKTE M'N HAND VAST EN PLENGDE EEN TRAAAN
DE AARDE ZAL SPOEDIG VERGAAN

QUE SERA SERA
WHAT EVER WILL BE WILL BE
THE FUTURE'S NOT OURS TO SEE
QUE SERA SERA,
WHAT WILL BE WILL BE

NU BEN IK OUDER EN WIJZER OOK
WIE SCHETST MIJN VERBAZING, HET CORONASPOOK
ONS WATER WEER HELDER, DE LUCHT OOK WEER SCHOON
SAAMHORIGHEID WORDT WEER GEWOON

QUE SERA SERA
WHAT EVER WILL BE WILL BE
THE FUTURE'S NOT OURS TO SEE
QUE SERA SERA,
WHAT WILL BE WILL BE

WE MOETEN HET NU DOEN MET ELKAAR
HET LOT BRENGT ONS SAMEN, OP AFSTAND, DA'S RAAR
WE WORDEN STEEDS SCHONER, EN BLIJVEN GEZOND
EN DRINKEN OP ONS VERBOND

QUE SERA SERA
WHAT EVER WILL BE WILL BE
THE FUTURE'S NOT OURS TO SEE
QUE SERA, SERA, WHAT WILL BE WILL BE, QUE SERA, SERA

Alice Altink